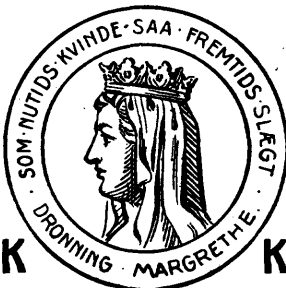

KVINDEN OG SAMFUNDET

Dansk Kvindesamfunds
Formaal er at arbejde for
Kvindens politiske
Valgret og Valgbar-
hed samt at virke til
Fremme for Kvindernes

almene Udvikling, for
deres Uddannelse til selv-
stændigt Erhverv og for
at forbedre deres Stilling
i Familie, Samfund og
Stat

UDG. AF DANSK

KVINDE-SAMFUND

25. Aarg.

15. Januar 1909.

Nr. 1.

Til Læserne.

Et Mærkeaar i Kvindesagens Historie her i Landet bliver 1909. I det falder Kvindernes første større Deltagelse i det offentlige Liv ved de kommunale Valg i Marts Maaned. Maatte det nu vise sig, at de danske Kvinder er vaagne og rede til at tage deres Ansvar og deres Del af Arbejdet i Samfundets Tjeneste. Og gid de saa derigennem maa vokse og udvikle sig, saa at den større Frihed, der er givet Danmarks Kvinder, maa blive til Lykke og Gavn for Landet. Kvinderne i det store og hele har hidtil været altfor snæversynede og uinteresserede overfor det Samfund, som de lever i og som det er enhvers Pligt at søge at forstaa. Kvinderne bør ogsaa være langt mere offervillige. Saa længe der endnu er en Kvindesag, bør Kvinderne føle det som deres Pligt at yde deres Bidrag til dens Løsning baade af Tid, Kræfter og Penge. De bør slutte sig sammen om den.

»Dansk Kvindesamfund«, der arbejder forat skaffe Kvinderne politisk Valgret, forat forbedre deres Stilling i Familie, Samfund og Stat, bør møde endnu langt større Tilslutning og Forstaaelse end hidtil. Jo mere Vind i Sejlene vort Arbejde faar, jo før naar vi Maalet: Lige Ret for Mand og Kvinde.

Naar Læserne nu for første Gang modtager »Kvinden og Samfundet« i det nye Aar skal derfor det første Bladet bringer dem være et varmt Ønske for dem og alle Danmarks Kvinder om, at 1909 maa blive et Aar, der kan samle vort splittede og dybt ydmygede Folk i alvorligt Arbejde, saa vi en Gang i Tiden maa kunne se tilbage paa det som et af dem, der har bragt vort Fædreland Fremgang. Der er sikkert faa danske Mænd og Kvinder, — af dem, der overhovedet ser lidt ud over Dagen og Vejen — der gaar ind i det nye Aar uden store Bekymringer og bange Anelser for Fremtiden. Skammen og Ulykken fra det svundne Aar kaster sin sorte Slagskygge ud over det kommende, og ingen kan overse de Farer, der udefra kan true vort fælles, elskede Fædreland. Det gælder derfor for os alle, at vi bliver os vort Ansvar bevidst og tager det op i fuldt Alvor. Og ingen maa tro, at han er saa ringe, at hans Handlinger er uden Betydning. Enhver ærlig Stræben fører fremad, modløs Ligegyldighed kan kun drage nedad. Folket bestaar jo af de enkelte, og vilde blot alle de enkelte gøre deres bedste, — saa vilde uendelig meget være bedre.